

NY STRUKTUR OG REGELFORENKLING ER NØDVENDIGT PÅ HJÆLPEMIDDELOMRÅDET

Mere end hver tiende dansker bruger dagligt et hjælpemiddel for at få hverdagen til at fungere. Men vejen til at få bevilliget et hjælpemiddel kan være tung og problematisk. Når borgere ikke får rette hjælpemiddel til rette tid, koster det både livskvalitet for den enkelte borger, penge for samfundet og unødigt mistillid til systemet fra borgerens side.

Grundlæggende er der behov for to nye tilgange til området.
1) En ny struktur, der sikrer høj kvalitet på tværs af kommuner samt 2) regelforenkling på området.

Sammen har Ergoterapeutforeningen og Danske Handicaporganisationer disse 5 forslag:

Struktur

1. Erstat afgrænsningscirkulæret

Afgrænsningscirkulæret er ikke anvendeligt i praksis, og alt for mange borgere falder mellem to stole. Et eksempel kan være et barn med cerebral parese (tidligere kaldet spastisk lammelse), der har brug for et ståstøttestativ for at blive så mobil som mulig. Kommune og region kan ikke altid blive enige om ansvaret. Mens tiden går, må familien – og barnet – vente. For børn kan ventetid have konsekvenser både for udviklingen af barnets handicap og for deres naturlige alderssvarende udvikling. For andre borgere kan ventetider betyde sygemelding, potentielle følgesygdomme samt øget behov for hjemmehjælp. For samfundet kræver det ressourcer og for sundhedsvæsenet ekstra økonomiske omkostninger. Afgrænsningscirkulæret skal erstattes, så det er tydeligt, hvem der har ansvar, eller der skal skabes en ny konstruktion med et fælles forpligtende ansvar.

2. Opret enheder med højt specialiseret viden

Naturligt nok kan alle landets 98 kommuner ikke favne specialiseret viden om alle nye hjælpemidler, velfærdsteknologier og mindre handicapgrupper. Derfor skal der oprettes enheder med højt specialiseret viden, hvor kommuner er forpligtet til at trække på viden og rådgivning ligesom der i dag er - nogle steder i landet - specialiserede enheder for kommunikations- og synshandicap. Ligeledes bør der indhentes systematiske data, der kan kvalificere vores viden om effekten af hjælpemiddelformidling på tværs af kommuner. Vi skal sikre en fortsat stærk faglig udvikling af området.

Regelforenkling

3. Afskaf skelnen mellem midlertidigt og varigt behov

Det skal vurderes, om borgeren har et behov – ikke om behovet er varigt eller midlertidigt. Det komplicerer og forsinker sagsbehandling for borgeren, der har brug for et hjælpemiddel, og ventetiden kan risikere at få konsekvenser for borgerens funktionsniveau.

4. Afskaf opdelingen mellem forbrugsgoder og hjælpemidler

Mange hjælpemidler er med tiden gået over til at blive kategoriseret som »forbrugsgoder«. Det betyder, borgeren selv skal betale 50 % af udgiften. Egenbetalingen er med til at skabe ulighed, ligesom opdelingen i hjælpemidler og forbrugsgoder giver bureaukrati i kommunerne. 56 % af sagsbehandlende ergoterapeuter oplever, at sondringen mellem de to ting giver anledning til uhensigtsmæssig sagsbehandlingstid. Derfor bør bestemmelsen om forbrugsgoder afskaffes, så der enten bliver tale om et hjælpemiddel eller om eget køb.

5. Færre genvurderinger

Hvert eller hvert andet år skal alt for mange have genbekræftet en kronisk tilstand for så bagefter igen at søge om hjælpemidler med fuld dokumentation og sagsbehandling. Det giver ingen mening. Er man kronisk blind, får man ikke synet igen. Det skaber utryghed hos borgeren og unødvendigt bureaukrati i kommunerne. Man bør indføre såkaldte seriebevillinger af hjælpemidler ligesom med receptpligtig medicin.

Vidste du, at...

Sagsbehandlers oplevelse af hjælpemiddelformidlingen

- **80 %** oplever at skulle bruge unødvendig meget tid på samarbejde mellem kommune og region om hjælpemidler.
- **45 %** oplever, at samarbejdet mellem kommune og region ofte kommer borgeren til last.
- **56 %** oplever, at sondringen mellem hjælpemidler og forbrugsgoder kræver u hensigtsmæssig sagsbehandlingstid.
- **49 %** oplever at skulle gå på kompromis med deres faglighed i forhold til valg af rette hjælpemiddel pga. begrænsninger i lovgivningen.
- **38 %** oplever at skulle gå på kompromis med deres faglighed i forhold til valg af rette hjælpemiddel pga. økonomiske begrænsninger.
- **32 %** oplever, at der er over 2 måneders ventetid på hjælpemidler i deres kommune fra ansøgning til udlevering.
- Nogle kommuner opererer med en sagsbehandlingsfrist på 36 uger for hjælpemidler efter servicelovens § 112. Som borger risikerer man derfor at skulle vente 8 måneder på et hjælpemiddel som fx en kørestol, der har afgørende betydning for ens dagligdag.

(Kilde: Ergoterapeutforeningen spørgeskemaundersøgelse blandt medlemmer, der arbejder med hjælpemidler i kommunerne)

Mennesker med handicaps oplevelse af støtten fra kommunen

DH har spurgt mennesker med handicap og pårørende om, hvordan de vurderer hjælpen fra kommunen.

- **44 %** af de adspurgte borgere oplever, at kommunen vægter økonomi højest, når der udmåles støtte.
- **45 %** mener, at kommunerne undlod at lytte til eksperter i deres sag.
- **40 %** har købt privat hjælp, fordi den kommunale hjælp er utilstrækkelig.

(Kilde: Analyseinstituttet Analyse Danmark har gennemført undersøgelsen for DH. Undersøgelsen er gennemført ved at udtrække en stikprøve i DH-panelet. Undersøgelsen handler ikke kun om hjælpemidler)

